

РЕШЕНИЕ

№ 24739

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8494** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. Д. Ц. срещу решение № 94-4814 от 05.08.2024г. на главен секретар на Министерство на образованието и науката /МОН/, в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № 94-2162/17.04.2024г.

Жалбоподателката твърди, че постановеният акт е неправилен и необоснован, а търсената със заявлението информация е обществена по см. на чл.2, ал.1 и чл.11 от ЗДОИ, като отказът за предоставянето ѝ противоречал на чл.177, ал.2 АПК. С влязло в сила решение № 12507/22.07.2024г. по дело № 5033/2024г. на АССГ, е бил отменен предходен отказ № 94-2343/07.05.2024г., като преписката е била върната на ответника за ново произнасяне, съобразно дадените задължителни указания по приложението на материалния закон. Вместо да изпълни съдебното решение, ответникът само формално се е съобразил с него, без същинската част на спора- да предостави искания пълен достъп до обществена информация. Само чрез предоставянето на пълната информация по преписката при наличието на надделяващ обществен интерес по см. на §1, т.6 ДР на ЗДОИ, жалбоподателката щяла да има възможност да си състави мнение за дейността на задължения субект и по-конкретно спазена ли е била процедурата по ЗРАСРБ. След публичното оповестяване на доклада на КАЕ на страницата на МОН на 25.03.2024г., следвало, че и преписката, образувана по подаден сигнал е служебна обществена информация, поради което ответникът бил

длъжен да предостави достъп до нея.

В проведеното открито съдебно заседание на 25.10.2024г. жалбоподателката се представлява от адв. Л. А., която поддържа жалбата и моли да бъде отменен оспорения акт. Направено е искане за присъждане на разноските по приложен списък за тях по чл.80 ГПК.

Ответникът- главен секретар на Министерство на образованието и науката, чрез процесуален представител юрк. М. Х. оспорва жалбата. В писмен отговор от 14.10.2024г. се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Излага се, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Направено е възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, заплатено на адв. Л. И. А..

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено заявление вх. № 94-2162/17.04.2024г. от С. Д. Ц. до МОН с искане да бъде предоставена на хартиен носител цялата документация, съдържаща се в преписката, образувана във връзка със заповед № РД09-716/30.03.2023г. и заповед № РД09-804/10.04.2023г. на министъра на образованието и науката, по повод подаден сигнал с вх.№ 94-1347/29.03.2023г. до Комисия по академична етика при Министъра на образованието и науката.

С решение № 94-2343/07.05.2024г. на главен секретар на МОН, е бил предоставен достъп до част от документацията по преписката образувана въз основа на сигнал с вх.№ 94-1347/29.03.2023г. до Комисия по академична етика при министъра на образованието и науката, а именно:

1. Заповед № РД09-716/30.03.2023г. на министъра на образованието и науката;
2. Заповед № РД09-804/10.04.2023г. на министъра на образованието и науката;
3. Писмо № 0409-38/13.04.2023г. на МОН;
4. Писмо № 0409-38/25.04.2023г. на ректора на УНСС;
5. Писмо № 94-309/22.01.2024г. на МОН;
6. Протокол № 140/05.04.2023г. на комисията по допустимост;
7. Доклад на КАЕ;
8. Писмо № 0409-38/28.03.2024г.

С писмо изх. № 94-309/22.01.2024 г. на С. Д. Ц. са били предоставени анонимизирани копия на становищата на определените от КАЕ арбитри, както и постъпилия сигнал, като ѝ е била предоставена възможност, след като се запознае с тях да изрази своето мнение и да защити правата си.

С решение № 12507/22.07.2024г. по дело № 5033/2024г. на АССГ, II-ро отделение, 76 състав е било отменено решение № 94-2343/07.05.2024г. на главен секретар на МОН, като преписката е била върната на ответника за ново произнасяне, при съобразяване на указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

В мотивната част на съдебния акт е отразено, че в оспорения административен акт липсва посочване на правното основание за постановяването му, като не е посочена

нито една от визираните в чл. 13, ал. 2 ЗДОИ хипотези на ограничаване правото на достъп до обществена информация, нито някое от установените в чл. 37 ЗДОИ основания за отказ. Липсвали мотиви за наличието или липсата на надделяващ обществен интерес, съгласно установената в чл. 13, ал. 5 ЗДОИ забрана за ограничаване на правото на достъп до служебна обществена информация при наличието на надделяващ обществен интерес. Отделно от това, административният орган не е изследвал предпоставките по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗДОИ относно достъпа до лични данни на трети лица. Решението е окончателно и е влязло в сила в деня на постановяването му – 22.07.2024 г. Преписката е върната на органа на 23.07.2024 г.

С решение № 94-4814 от 05.08.2024г. на главния секретар на МОН е отказано да се предостави на искателя цялата информация, тъй като не съществувал надделяващ обществен интерес по см. на § 1, т.6 от ДР на ЗДОИ, протоколите от заседанията на КАЕ и декларациите на арбитрите, съдържащи лични данни, които представлявали защитена от закона тайна по см.на чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ- в случая ЗЗЛД, чл.2, ал.5 от ЗДОИ и Регламент /ЕС/ 2016/679. В процеса на привличане на арбитри, те се уведомявали предварително, че имената им няма да бъдат оповестявани публично. Запазването на тяхната анонимност било стратегия, която МОН предприело по отношение на всички процедури по ЗРАСРБ при разглеждането на сигнали от КАЕ. Това било с цел опазване на тяхната неприкосновеност и предотвратяване на всички възможни опити за злоупотреба с имената им и/или с академичната длъжност, която заемат/са заемали. Освен това, документите нямали самостоятелно значение, представлявали част от процедурата по установяване на плагиатство и чрез предоставянето им, заявителят не би могъл да си състави мнение относно дейността на административния орган.

По делото е приложена заповед № РД09-1737/01.07.2024 г., с която министърът на образованието и науката, на основание чл.25, ал.4 от Закона за администрацията и чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, е оправомощил главен секретар на МОН да разглежда заявления за предоставяне на достъп до обществена информация, като постановяват решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществена информация по ЗДОИ.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от С. Д. Ц. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Министерство на образованието и науката е задължен субект по чл.3, ал.1, от ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред,

народното здраве и морала.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. В случая потърсената и отказана информация има характера на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Касае се за служебна информация- която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези в двугодишен срок от създаването ѝ /чл.13, ал.3 от ЗДОИ/.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон /чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от с.з./, както и в случаите по чл. 13, ал. 2 от с.з.– когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и/или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи; достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Главният секретар на МОН е посочил в акта правното основание за отказ за предоставяне на информацията, а това е именно нормата на чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ и чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ, с което е изпълнил указанията дадени в решение № 12507/22.07.2024г. по дело № 5033/2024г. на АССГ, II-ро отд., 76 състав. От мотивите на решението може да се изведе, че отказът е формиран, поради наличието на „защитена от закона тайна“, както и несамостоятелност на част от търсената информация.

В чл. 7, ал.1 от ЗДОИ е регламентирано, че „не се допускат ограничения на правото на достъп до обществена информация и на повторно използване на информация от обществения сектор, освен когато тя е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон”.

По см. на чл.9, ал.2 от ЗДОИ „в случаите, предвидени със закон, определена официална или служебна информация може да бъде обявена за класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна”.

Ответникът е приел, че заявената информация касае достъп до лични данни и се е позовал на разпоредбата на чл.2, ал.5 ЗДОИ, съгласно която редът по ЗДОИ е неприложим за достъп до лични данни.

По силата на чл.4, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните), "лични

данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"), пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

Според Общия регламент за защита на данните, „лични данни“ е всяка информация, която се отнася до идентифицирано или идентифицируемо физическо лице. Несъмнено, имената на арбитрите, които са представили своите становища в КАЕ, представляват лични данни, посредством които лицата могат да бъдат идентифицирани по един или повече признаци, специфични за тяхната физическа същност. На жалбоподателката са предоставени текстовете на становищата на четиримата арбитри, вх. № 94-7066/14.12.2023г.; вх. № 94-7152/18.12.2023г.; вх. № 94-239/16.01.2024г.; вх. № 94-309/19.01.2024г. От съдържанието им, тя би могла да си състави мнение относно тяхната работа и заключението, което са направили за наличие на плагиатство по см. на § 1, т.7 от ДР на ЗРАСРБ в монографичните й трудове, представени в конкурс за заемане на академична длъжност „професор“ по професионално направление „Икономика“, който е бил обявен от УНСС.

Правилни са изводите на органа, че наличието на лични данни в исканата информация представлява пречка за предоставянето й. Това е така, тъй като съгласно чл.6, ал.1, т.5 ЗДОИ основен принцип при предоставяне на информация е защита на личните данни. Целта на закона е гарантиране неприкосновеността на личността и личния живот и да се защитят физическите лица от неправомерно ползване на личните им данни.

Съдът приема, че допълнително е необходимо да бъде изложено следното:

В хода на протеклото административно производство по чл.30 ЗРАСРБ, на С. Д. Ц. по реда на чл.30, ал.11 ЗРАСРБ е била предоставена възможност да изрази становище по подадения сигнал за плагиатство вх. № 94-1347/29.03.2023г., да представи доказателства, което тя е направила. Административното производство е приключило с изготвянето на доклад № 18-136/12.03.2024г. на КАЕ до министъра на образованието и науката, с който е прието, че съществува нарушение по чл.30, ал.2, т.3 от ЗРАСРБ- плагиатство в трудовете на С. Д. Ц. („Специфични особености на управлението на персонала в транспортното предприятие“, изд. ИК – УНСС, 2016 г., „Анализ на градския пътнически транспорт на С. и насоки за неговото развитие“, изд. ИК – УНСС, 2016 г. и „Социална ефективност и качество на градския пътнически транспорт“, изд. ИК – УНСС, 2016 г.).

Търсената информация със заявление вх. № 94-2162/17.04.2024г. представляват доказателства, които са събрани в административно производство, развил се по реда на чл. 30, ал. 1 – ал. 9 ЗРАСРБ, в което жалбоподателката е участвала и е била страна в него. С оглед на това и на основание чл.34, ал.1 АПК, административният орган осигурява на страните възможност да преглеждат документите по преписката, както и да си правят бележки и извадки или - според техническите възможности - копия за тяхна сметка по всяко време на производството, включително и след приключването му с издаване на индивидуален административен акт съгласно Закона за Националния архивен фонд. В чл. 4, ал.1 от ЗДОИ се предвижда, че „всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация“. В случаите, когато

заявителят иска информация и копия от документи, представени в административно производство, в което той самият е страна, защитата не е по реда на ЗДОИ, а по реда на чл.34, ал.1 АПК.

Не се споделят доводите на жалбоподателката, че оспореното решение е нищожен административен акт по см. на чл.177, ал.2 АПК. Ответникът се е произнесъл, като е изпълнил влязлото в сила решение № 12507/22.07.2024г. по дело № 5033/2024г., без да се отклонява от указанията, които са били формулирани в него. Съдът не е задължил ответника да предостави на С. Д. Ц. информацията, а да прецени конкретни факти и да изложи мотиви относно тези факти. Ответникът е посочил правното основание на отказа, допълнително е представил и наличните в преписката документи: 1. Протокол № 79/01.06.2023г. на КАЕ; 2. Протокол № 85/05.12.2023г. на КАЕ; 3. 4 броя декларации, подадени от арбитрите; 5. Становища на арбитрите. Що се касае до приложенията, ако такива са били представени заедно със сигнал вх. № 94-1347/29.03.2023г., то при условията на чл.34, ал.1 АПК С. Д. Ц. има възможност да се запознае с тях. Мотивите на ответника относно приложението на чл.13, ал.2, т.1 ЗДОИ са ирелевантни, доколкото на жалбоподателката са дадени копия от заповедите на министъра на образованието и науката, както и от протоколите от работата на комисията по допустимост и комисията по академична етика.

Предвид гореизложеното съдът приема, че кумулативно не са налице юридическите факти - елементи от правопораждащия фактически състав, с които правната норма свързва издаването на позитивен за искателя акт, с който да му бъде даден пълен достъп до търсената от него информация. Съжденията на административния орган в тази насока съответстват на нормативното разрешение по чл.2, ал.5 във вр. чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ.

В заключение, решение № 94-4814 от 05.08.2024г. на главен секретар на МОН е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените правни последици за С. Д. Ц..

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. Ц. срещу решение № 94-4814 от 05.08.2024г. на главен секретар на Министерство на образованието и науката, в частта, с която е отказан достъп до обществена информация

по заявление вх. № 94-2162/17.04.2024г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: